

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **JUDr. F. K.**, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/8772-45771/2008/990423-r-r zo dňa 2. júna 2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/127/2008-69 zo dňa 21. apríla 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/127/2008-69 zo dňa 21. apríla 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici zamietol žalobný návrh žalobcu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodný, ktorým sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu zo dňa 2.6.2008 ako i rozhodnutia správcu dane Daňového úradu Nová Baňa, ktorý platobným výmerom č. 668/230/3717/08/Kun zo dňa 18.3.2008 podľa § 44 ods. 4 v spojení s § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov určil žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2000 vo výške 2 100 000,- Sk s tým, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť rozdiel dane v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Krajský súd takto rozhodol, keď sa stotožnil s právnym názorom žalovaného ako i správcu dane, že vo veci postupovali v súlade so zákonom, keď správca dane pristúpil k určaniu daňovej povinnosti na základe pomôcok, ktoré si zadovážil sám a ktoré mal už k dispozícii z priebehu predchádzajúcej daňovej kontroly. Z listinných dokladov zadovážených správcou dane, ktoré sú podrobne popísané v protokole o určení dane podľa pomôcok a aj v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu, bolo jednoznačne preukázané, že na účet žalobcu v T. došlo dňa 17.10.2000 k pripísaniu 20 x čiastok vo výške 284 093,59 Sk (spolu 5 681 871,80Sk) a jednalo sa o preplatenie depozitných certifikátov T. s označením ich čísel, ktoré certifikáty zakúpil žalobca a uhradil ich zo svojho účtu dňa 15.10.1999 (20 x po 250 000,- Sk) a neskôr boli tieto depozitné certifikáty dvomi sponzorskými zmluvami zo dňa 16.12.1999 darované golfovému klubu N.. Ďalej z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že golfový klub sa takto v roku 1999 stal majiteľom všetkých depozitných certifikátov a po uplynutí stanovenej doby mu mali byť vyplatené, avšak všetky depozitné certifikáty boli vyplatené žalobcovi v roku 2000 vo výške 5 681 871,80Sk a preto i podľa názoru krajského súdu správne posúdil správca dane príjem žalobcu ako príjem nepeňažnej povahy podľa § 23 ods. 5 zákona o dani z príjmov č. 366/1999 Z.z., ktorý príjem bol žalobca povinný zdaňovať ako ostatný príjem v zmysle § 10 ods. 1 písm. a) zákona č. 366/1999 Z.z. v nominálnej hodnote 5 000 000,- Sk, teda bez zostávajúcej čiastky 681 871,80 Sk, ktorá finančná čiastka bola už ako výnos z úroku zdanená osobitnou sadzbou dane. Nakoľko žalobca v daňovom priznaní za rok 2000 tak neurobil, nebolo preto v rozpore so zákonom, keď mu správca dane rozhodnutím zo dňa 18.3.2008 určil rozdiel dane podľa § 44 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb., pričom daň bola určená podľa pomôcok na základe skutkových

zistení žalovaného, ktoré sa preniesli do protokolu o určení dane podľa pomôcok zo dňa 6.2.2008, ako aj jeho dodatku č. 1 zo dňa 13.3.2008. Taktiež z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd rovnako ako aj odvolací orgán v danom prípade nezistil nedodržanie zákonného postupu a podmienok pri určení dane na základe pomôcok, pretože správca dane po zahájení kontroly mal záujem vykonávať riadnu opakovanú daňovú kontrolu dane z príjmov u žalobcu, a to po tom, ako bolo jeho rozhodnutie a rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu zrušené ako nepreskúmateľné rozhodnutím Ministerstva financií SR, avšak žalobca nespolupracoval a nedoložil žiadne doklady ani vysvetlenia a preto správca dane použil pre určení dane pomôcky a vypracoval protokol o určení dane podľa pomôcok, ktoré si sám zadovážil, čo bolo v súlade s ustanovením § 15 ods. 2 v spojení s § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb., pričom žalobca tieto doklady nespochybňoval a v celom konaní (ani v súdnom) nevyvrátil závery správnych orgánov.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu v celom rozsahu zrušil, taktiež i rozhodnutia správnych orgánov vydané v inštančnom postupe, ako nezákonné. Poukázal na to, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., a to že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom napriek ospravedlneniu – námietka zaujatosti zo dňa 19.4.2010. Súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, a to najmä nevypočul jeho zástupcu z daňového konania, ktorý ho počas celého konania zastupoval pred daňovými orgánmi a ktorého výpoveď by mohla mať vplyv na zistenie rozhodujúcich skutočností. Súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, opakovaná daňová kontrola neprinesla žiadne nové skutočnosti a jedná sa len o pokus o simulovaný právny úkon, a to zmeniť nadpis predchádzajúceho rozhodnutia zo skutočnej kontroly na kontrolu podľa pomôcok. Jedná sa však o jednoduchý vzťah medzi obdarovaným a darcom, pre ktorý nemožno vykonštruovať pomôcky a pokiaľ správca dane sa domnieva, že takouto pomôckou je výpis z účtu daňovníka, ktorý však pomôckou nemôže byť, pretože sa jedná o jednoznačný doklad, ktorý bol použitý už aj pri riadnej daňovej kontrole a uvedené dve konania sa podľa žalobcu okrem nadpisu ničím nelíšia. Rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a základom rozdielneho právneho názoru je situácia, že správca dane považuje vyplatenie depozitných certifikátov akože

za vrátenie daru, pričom takýto názor nemá oporu v zákone a zo strany správnych orgánov ide len o domnienku, prípadne názor ničím konkrétnym nepodložený. Poukázal na to, že v spise daňovníka sa nachádza písomný doklad od obdarovaného, že dar nevrátil. Správca dane vykonal preto kontrolu nekomplexne, bez akejkoľvek väzby na zistenie skutkového stavu, kto je majiteľom cenného papiera (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Ďalej žalobca uviedol, že k tejto veci bolo vydané upozornenie Okresnej prokuratúry v Žiari nad Hronom č. Pd 115/07 zo dňa 17.1.2008 na postup správcu dane, ktorým bolo zistené, že správca dane postupoval v rozpore s § 17 ods. 3 a § 27 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou skutočnosťou sa krajský súd vôbec nezaoberal.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril a uviedol, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti oproti žalobe a preto žalovaný zotrváva na dôvodoch svojho rozhodnutia a na vyjadrení k žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah podaného odvolania posudzoval, či správne orgány ako i krajský súd pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a s ohľadom na námietku žalobcu ohľadne hodnotenia dôkazov zisťoval, či konanie pred správnymi orgánmi ako i pred krajským súdom bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval

správny výsledok a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu.

Z administratívneho spisu žalovaného ako i z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spisovom materiáli krajského súdu vyplýva, že ide v danom prípade v poradí o druhé rozhodnutie krajského súdu vo veci. Predchádzajúce rozhodnutie rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S127/2008-34 zo dňa 10.12.2008 bol zrušený uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžf 33/2009 zo dňa 9.3.2010, keď odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí konštatoval, že v danom prípade vzhľadom na zistený zdravotný stav žalobcu v súvislosti s tým, že krajský súd mu neumožnil zúčastniť sa pojednávania na krajskom súde, tak došlo tým k porušeniu procesného práva žalobcu osobne zúčastniť sa na súdnom konaní, a tým vo vzťahu k žalobcovi došlo postupom súdu k odňatiu spravodlivosti.

Po zrušení pôvodného rozhodnutia krajského súdu vo veci vytýčil krajský súd nové pojednávanie na deň 21.4.2010 s tým, že spolu s predvolaním na pojednávanie doručil žalobcovi zároveň i zrušujúce uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžf 33/2009 zo dňa 9.3.2010 a po doručení týchto písomností žalobcovi podal následne žalobca dňa 19.4.2010 osobne na krajskom súde podanie označené ako námietka zaujatosti, keď namietal predpojatosť predsedu senátu JUDr. M. S. s poukázaním na predchádzajúce pojednávanie na krajskom súde zo dňa 10.12.2008, kedy napriek jeho ospravedlneniu z neúčasti a žiadosti o odročenie pojednávania mal senát krajského súdu pod vedením JUDr. M. S. vo veci rozhodnúť. Zároveň sa žalobca aj ospravedlňoval z neúčasti na pojednávaní dňa 21.4.2010 s tým, že bude najskôr vo veci prejednávaná jeho námietka zaujatosti.

Ako vyplýva zo spisového materiálu krajského súdu, krajský súd na pojednávaní dňa 21.4.2010 konal v neprítomnosti žalobcu a v jeho neprítomnosti vo veci aj meritórne rozhodol, a to v zmysle ustanovenia § 250g ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že krajský súd poukázal na ustanovenie § 15a ods. 5 O.s.p. v nadväznosti na ustanovenie § 14 ods. 3 O.s.p. a neprihliadol na vznesenú námietku zaujatosti, pretože krajský súd mal za to, že námietka zaujatosti voči predsedovi senátu Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. M. S. je zo strany žalobcu vyslovená z dôvodov, ktoré spočívajú v postupe senátu krajského súdu v konaní o prejednávaní tej

istej veci, teda pred rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžf 33/2009 zo dňa 9.3.2010.

Podľa § 14 ods. 3 O.s.p. dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Podľa § 15a ods. 5 O.s.p. ak sa námietka zaujatosti týka len okolností ustanovených v § 14 ods. 3, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

V danom prípade, čo sa týka vznesenej námietky zaujatosti žalobcu voči predsedovi senátu krajského súdu JUDr. M. S., je i Najvyšší súd SR toho názoru, že v danom prípade nemôžu byť dôvodom na vylúčenie sudcu také okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodnutí v iných veciach, pričom podľa § 15a ods. 5 O.s.p. sa námietka zaujatosti žalobcu, z hľadiska jeho obsahu, týka nesporne, i podľa názoru odvolacieho súdu, len okolností ustanovených v § 14 ods. 3 O.s.p. a preto nemôžu byť dôvodom na vylúčenie sudcu JUDr. M. S. také okolnosti, ktoré spočívajú v jeho postupe ako sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v predchádzajúcej veci, týkajúcej sa žalobcu, ktorá bola zrušená rozhodnutím odvolacieho súdu. Postupom sudcu sa v danom prípade rozumejú procesné úkony, vrátane rozhodnutí, a to aj vo veci samej, a takýmto postupom sudcu pri prejednávaní konkrétnej veci ide o prejav samotného výkonu súdnictva a preto tieto okolnosti nemôžu byť sami osebe dôvodom zaujatosti sudcu. V tomto smere i novela Občianskeho súdneho poriadku s účinnosťou od 15.10.2008 zohľadňuje súdnu prax, ktorá bola konštantná v prípadoch, keď sudca v inej obdobnej veci rozhodol spôsobom, s ktorým účastník nesúhlasil, resp. opakovane vo veciach toho istého žalobcu zamietol žalobu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je potom i odvolací súd toho názoru, že krajský súd neporušil žiadne procesné práva žalobcu ako účastníka konania a neodňal mu možnosť konať pred súdom, ak v danom prípade nepredložil vec nadriadenému súdu vzhľadom na námietku predpojatosti žalobcu, pretože obsah námietky žalobcu sa nesporne dotýka postupu sudcu JUDr. M. S. v konaní o prejednávanej veci, resp.

postupu v jeho rozhodovaní v predchádzajúcej veci a správne preto postupoval krajský súd, ak na vznesenú námietku neprihliadol a následne riadne pokračoval v konaní, v ktorom i meritórnym spôsobom vo veci rozhodol.

Podľa § 15 ods. 2 veta posledná zákon č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ak daňový subjekt neumožní vykonať daňovú kontrolu, správca dane je oprávnený zistiť základ dane a určiť daň podľa § 29 ods. 6; o takomto postupe je správca dane povinný vyhotoviť protokol o určení dane podľa pomôcok, pričom sa postupuje podľa ods. 10-13 s výnimkou ods. 11 písm. g) a h); v tomto prípade správca dane uvedie pomôcky, ktoré použil.

Podľa § 29 ods. 6 uvedeného zákona, ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní nim uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa ods. 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojim obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správa dane pri určení daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky a výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Podľa § 48 ods. 4 uvedeného zákona, ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu o dani určenej podľa pomôcok, skúma odvolací orgán dodržanie zákonných podmienok na použitie tohto spôsobu určenia dane a dodržanie postupu podľa § 44 ods. 3. Ak odvolací orgán zistí, že tieto zákonné podmienky a postup podľa § 44 ods. 3 bol dodržaný, odvolanie pre jeho neodôvodnenosť zamietne.

Ako vyplýva z administratívneho spisu správneho orgánu Daňový úrad Nová Baňa zahájil u daňového subjektu – žalobcu opakovanú daňovú kontrolu na daň z príjmu za rok 2000, a to na základe oznámenia zo dňa 31.7.2007. Táto opakovaná daňová

kontrola bola začatá dňa 27.8.2007. Z administratívneho spisu vyplýva, že Daňový úrad Nová Baňa vyzýval jednak žalobcu ako aj jeho splnomocneného zástupcu Ing. J. O., aby predložili doklady o výdavkoch a príjmoch žalobcu za rok 2000, výpisy z účtov ako i príslušné doklady – zmluvy.

Dňa 6.9.2007 pod č. 688320/13843/07/Kun bola Daňovým úradom Nová Baňa, ako príslušným správcom dane, spísaná zápisnica o ústnom pojednávaní, pričom za daňový subjekt konal jeho splnomocnený zástupca Ing. J. O., ktorý požadované doklady správcom dane nepredložil a jednak nevedel ani zodpovedať na otázky správcu dane v súvislosti s poskytnutím daru zo strany žalobcu Golfovému klubu N. v roku 1999 na základe sponzorských zmlúv zo dňa 16.12.1999.

Predmetom zmlúv medzi darcom JUDr. F. K. a obdarovaným Golfovým klubom N. bola z hľadiska predmetu zmluvy finančná podpora pre obdarovaného, teda pre Golfový klub N., a táto finančná podpora pre obdarovaného, ako vyplýva z obsahu zmlúv o sponzorstve, predstavovala dar vo výške 5 000 000,- Sk, ako finančnú pomoc prostredníctvom depozitných certifikátov T., a.s., na doručiteľa v nominálnej hodnote 20 x 250 000,- Sk. Táto finančná pomoc pre Golfový klub N., ako vyplýva z obsahu zmlúv o sponzorstve, je určená na podporu aktivít v oblasti športu, vzdelávanie, školstvo, štúdium, pričom predmetom daru nie je príslušný úrokový výnos. Na základe týchto zmlúv sa darca, teda žalobca ako daňový subjekt, zaviazal darovať predmet zmluvy v termíne dňa 16.12.1999 obdarovanému a obdarovaný sa zaviazal, že si dar prevezme a použije ho na účel určený týmito zmluvami. Ako vyplýva z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v administratívnom spise, tieto certifikáty na doručiteľa zakúpil žalobca a zaplatil ich zo svojho účtu dňa 15.10.1999, keď celkovo išlo o 20 certifikátov na doručiteľa a hodnota každého predstavovala 250 000,- Sk, teda spolu 5 000 000,- Sk.

Ako vyplýva z obsahu administratívneho spisu, žalobca, ako to správne konštatuje i krajský súd, predmetné zmluvy o sponzorstve v prospech Golfového klubu N. nespochybňoval, a teda i odvolací súd sa stotožňuje so závermi daňových orgánov ako i krajského súdu, že na základe týchto právnych úkonov sa Golfový klub N. stal v roku 1999 majiteľom príslušných depozitných certifikátov v hodnote 5 000 000,- Sk.

Medzi účastníkmi konania je taktiež nesporné, že na účet žalobcu vedenom v T., a.s., bolo dňa 17.10.2000 pripísaných 20 x finančných čiastok vo výške 284 093,59 Sk, teda spolu 5 681 871,80 Sk a jednalo sa o preplatenie depozitných certifikátov T. i s ich konkrétnym číselným označením a tieto predmetné certifikáty sa nachádzajú a sú súčasťou administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu. Správne preto konštatoval krajský súd a vychádzal zo správnych právnych záverov, keď mal za preukázané, že napriek tomu, Golfový klub N. sa stal v roku 1999 majiteľom všetkých depozitných certifikátov a tieto mu mali byť nesporne vyplatené, tak napriek tomu všetky depozitné certifikáty boli vyplatené žalobcovi ako daňovému subjektu. Preto vzhľadom na túto skutočnosť i podľa právneho názoru odvolacieho súdu z hľadiska príslušného právneho posúdenia je právne irelevantná konkretizácia právneho úkonu na základe, ktorého sa depozitné certifikáty dostali do faktickej a právnej moci žalobcu, keď mu na základe nich bola vyplatená príslušná finančná čiastka 5 681 871,80 Sk. Preto a vzhľadom na uvedené skutočnosti i podľa názoru Najvyššieho súdu SR bol žalobca ako daňový subjekt povinný predmetný príjem zdaniť ako ostatný príjem v zmysle § 10 ods. 1 písm. a) zákona č. 366/1999 Z.z. v nominálnej hodnote 5 000 000,- Sk. Správne postupovali daňové orgány, keď konštatovali, že finančná čiastka 681 871,80 Sk nepodlieha zdaneniu, pretože táto už bola zdanená osobitnou sadzbou dane ako príslušný výnos z úrokov.

Nakoľko žalobca predmetný príjem v nominálnej hodnote 5 000 000,- Sk nezdanil a nesplnil si svoju povinnosť, ktorá mala byť predmetom daňového priznania za rok 2000, tak preto i podľa názoru odvolacieho súdu postupoval správca dane súladne so zákonom, keď určil žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2000 vo výške 2 100 000,- Sk, a to podľa § 44 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov rozhodnutím zo dňa 18.3.2008, keď príslušnú daňovú povinnosť žalobcovi určil správca dane podľa pomôcok na základe príslušných skutkových zistení. Táto skutočnosť vyplýva i z protokolu o určení dane podľa pomôcok zo dňa 6.2.2008, ako aj dodatku č. 1 k tomuto protokolu zo dňa 13.3.2008. Príslušný protokol o určení dane podľa pomôcok bol so splnomocneným zástupcom žalobcu Ing. O. dňa 13.3.2008 prerokovaný, ktorý však nesúhlasil s predmetným protokolom a namietal iba tú skutočnosť, že nejde o určenie dane podľa pomôcok, pretože všetky doklady mal daňový subjekt predložiť správcovi

dane pri predchádzajúcej kontrole a tieto mu neboli vrátené a opakovaná daňová kontrola podľa neho nepriniesla žiadne nové dôkazy.

Odvolací súd sa nemôže stotožniť s názorom žalobcu v tom zmysle, že v danom prípade by nebol dôvod na určenie dane podľa pomôcok zo strany správcu dane. Správne konštatoval krajský súd, že správca dane po zahájení kontroly mal záujem vykonávať riadnu opakovanú kontrolu dane z príjmov u žalobcu po tom, ako bolo jeho pôvodné rozhodnutie zo dňa 8.12.2006 ako i rozhodnutie žalovaného zo dňa 14.8.2006 zrušené rozhodnutím Ministerstva financií SR, č. MF/012688/2007-721 zo dňa 2.4.2007, a to pre nepreskúmateľnosť. Ako vyplýva z administratívneho spisu žalovaného, tak skutočne i podľa názoru Najvyššieho súdu SR daňový subjekt neposkytol správcovi dane potrebnú súčinnosť a taktiež ani Golfový klub N., ako obdarovaný, a preto za takejto skutkovej a právnej situácie nič nebránilo správcovi dane, aby v súlade so zákonom č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov určil žalobcovi daňovú povinnosť v zmysle pomôcok, ktoré si sám zadovážil. Zo zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 6.9.2007 spísanej na Daňovom úrade Nová Baňa, na ktorom sa za daňový subjekt zúčastnil Ing. J. O., ako splnomocnený zástupca daňového subjektu, sa vôbec nevedel vyjadriť k otázkam správcu dane, ktoré smerovali k tomu, či žalobca ako kontrolovaný daňový subjekt v roku 2000 jednal so zástupcami Golfového klubu N. vo veci poskytnutého daru, ktorý v roku 1999 kontrolovaný daňový subjekt poskytol pre túto neziskovú organizáciu a či sa uskutočnilo jednanie medzi žalobcom a zástupcami tohto golfového klubu, kedy a o aké skutočnosti sa jednalo, tak zástupca daňového subjektu napr. uviedol, že nevie zodpovedať na položené otázky, že sa vyjadrí písomne, pričom správca dane určil termín písomného vyjadrenia pre splnomocneného zástupcu daňového subjektu do 25.9.2007. Napriek tomu následne uvedená lehota uplynula márne a na predmetné otázky a ďalšie výzvy správcu dane zo dňa 4.10.2007 a 29.10.2007 nebolo vôbec ani zo strany daňového subjektu reagované a ani sa na výzvu správcu dane na daňový úrad za účelom poskytnutia informácií vo veci dane z príjmov za rok 2000 nedostavil. Taktiež čo sa týka napr. zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 7.12.2007 spísanej na Daňovom úrade Nová Baňa so žalobcom, ako daňovým subjektom, tak daňový subjekt sa taktiež nevyjadril k sporným otázkam týkajúcim sa napr. otázok či mal v roku 2000 poverenie od golfového klubu na preplatenie príslušných depozitných certifikátov na doručiteľa v T., a.s., v celkovej nominálnej hodnote 5 000 000,- Sk, uviedol, že na daňový úrad sa dostavil z iného dôvodu a že vo

veci kontroly ho zastupuje Ing. O. a že na kladené otázky daňových kontrolórov Ing. J. K. a Ing. M. K. nie je pripravený, k otázkam sa nevyjadrí a počká až danú vec došetří prokuratúra. Z uvedenej zápisnice tiež vyplýva, že daňový subjekt si odmietol prevziať i rozhodnutie o predbežnom opatrení zo dňa 5.12.2007, ktorým sa zakazuje žalobcovi nakladať s majetkom evidovaným v obci H. B. a katastrálnom území P.. Taktiež z obsahu listu žalobcu zo dňa 24.9.2007 vo veci vyjadrenia sa k zápisnici zo dňa 6.9.2007 ohľadne položených dvoch otázok správcou dane, žalobca v podstate uvádza, že sa jedná o nezrozumiteľné otázky, nekonkrétne a nepresné a že s odstupom času si daňovník nemôže presne pamätať takéto skutočnosti. Taktiež aj v liste žalobcu, podpísanom splnomocneným zástupcom Ing. O. zo dňa 19.11.2007, v odpovedi na opakovanú výzvu správcu dane zo dňa 29.10.2007 uvádza, že správca dane požaduje aj doklady, ktoré sa tohto konania vôbec netýkajú a jedná sa o porušenie § 2 zákona č. 511/1992 Zb., kde daňovník je nadmerne zaťažovaný tým, že má dodať viac ako 100-násobok dokladov než je potrebné a že predmetné doklady si v predchádzajúcom konaní správca dane zaobstaral priamo od bánk, a sú založené v spise daňového subjektu, preto nevidí dôvod, prečo by ich mal duplicitne predkladať a že jedinou novou skutočnosťou je právny názor v rozhodnutí Ministerstva financií SR zo dňa 2.4.2007, ktorý je záväzný pre správcu dane. Taktiež z úradných záznamov spísaných daňovým úradom zo dňa 26.10.2007 a 31.10.2007 je zjavné, že daňový subjekt so správcou dane nespolupracoval.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bol postup správcu dane skutočne súladný so zákonom, ak žalobcovi určil daňovú povinnosť na základe pomôcok, ktoré si sám zadovážil. Daňový subjekt správcovi dane nevysvetlil spôsob nadobudnutia príjmov z depozitných certifikátov T., a.s., ktoré dňa 15.10.1999 zakúpil spolu za 5 000 000,- Sk a ktoré na základe dvoch zmlúv o sponzorstve zo dňa 16.12.1999 previedol ako dar na Golfový klub N..

Z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v administratívnom spise, ktoré si zaobstaral správca dane, napr. i od T., a.s., mal i Najvyšší súd SR nesporne za preukázané, že žalobca v roku 2000 dosiahol príjem z príslušných certifikátov. Táto skutočnosť je nesporná napriek tomu, že daňový subjekt nevysvetlil správcovi dane skutočnosť, prečo banka vyplatila za certifikáty príslušné finančné čiastky žalobcovi. Pokiaľ žalovaný správny orgán argumentoval i tým, že nepodarilo sa zistiť aký bol

vzťah medzi žalobcom a golfovým klubom v súvislosti s darovaním certifikátov, tak táto skutočnosť je v danom prípade právne irelevantná nakoľko v administratívnom spise sa nachádzajú zmluvy o sponzorstve zo dňa 16.12.1999, na základe ktorých žalobca daroval golfovému klubu 5 000 000,- Sk ako finančnú pomoc prostredníctvom príslušných depozitných certifikátov T., a.s.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ustanovenia § 246c ods. 1 O.s.p. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal, žalovanému správne orgánu trovy v odvolacom konaní nevznikli a preto odvolací súd rozhodol, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 15. júna 2011

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová